

Opeth - In Live Concert At The Royal Albert Hall (2010)

Wpisany przez bluesever

Środa, 22 Wrzesień 2010 11:39 - Zmieniony Czwartek, 04 Październik 2018 21:14

Opeth - In Live Concert At The Royal Albert Hall (2010)

1. *The Leper Affinity* 2. *Bleak* 3. *Harvest* [play](#) 4. *The Drapery Falls* 5. *Dirge For November 08:49* 6. *The Funeral Portrait* 7. *Patterns In The Ivy*

[play](#)

8. *Blackwater Park* 9. *Forest Of October* 10. *Advent* 11. *April Ethereal* 12. *The Moor* 13. *Wreath* 14. *Hope Leaves* 15. *Harlequin Forest* 16. *The Lotus Eater*

Band members * Mikael Åkerfeldt – guitar, vocals, mixing, direction * Fredrik Akesson — guitars, backing vocals * Martín Mendez – bass guitar * Per Wiberg – keyboards, backing vocals * Martin "Axe" Axenrot – drums

Mikael Åkerfeldt is one of the most gifted songwriters ever to emerge in rock music. Now you know. And yes, I'm including legends such as John Lennon, Tony Iommi, Bob Dylan and Spartacus of Skull and Bones in that category. His genius lies in creating not only riffs and melodies that still decades after you initially heard them haunt your brain and make you wanna mosh and groove at the same time, but he also has a perfect sense for composing and arranging these bits and parts into larger bits (songs, and ultimately, albums) that are greater than the sum of their parts (and bits). Opeth's music has always been striving to push their boundaries forward, so to label them as progressive as most people do, is completely correct. Contrast, conviction and condom-free sex are three more alliterative and descriptive terms that fit like a glove. In short, Iron Mike's a bad-ass composer.

In 2010, Opeth celebrated their 20th anniversary. Amazing how time flies. Seems like just yesterday when I sat in my room at my parents' house, decorated with Metallica, King Diamond and Pavel Bure posters, and discovered Opeth's just-released sophomore effort "Morningrise" (1996). I'd gotten hold of it in way of an ancient ritual nowadays forgotten to Man – the tape trade. Jesus. I'm getting fucking old. Anyway, our heroes chose to arrange five special gigs at different locations around the world for the grand occasion, and this album is a documentation of the one played at the legendary Royal Albert Hall in London, UK. And a magnificent gig it is.

Opeth - In Live Concert At The Royal Albert Hall (2010)

Wpisany przez bluesever

Środa, 22 Wrzesień 2010 11:39 - Zmieniony Czwartek, 04 Październik 2018 21:14

The concert consists of two different sets commemorating the band's history, with a short intermission in between. The first set offers Opeth's 2001 breakthrough album "Blackwater Park" in its entirety, while the second set features one song each from every other Opeth album, in chronological order.

The "BP" disc holds none of Åkerfeldt's stand-upish speeches but is played through without pauses, as close to the original as possible. This is one of the small setbacks of the record – many tracks are mere carbon copies of their original album shapes, and there are no "wow, I didn't think you could do that!" moments. The live setting gives the songs, of course, a little bit of extra energy and edge, but especially this first disc feels...not redundant, absolutely not, but it certainly could've used some more refreshing details. The songs are still awesome deluxe of course, so it's not like I'm not loving every second anyway. Especially "The Funeral Portrait" rendition kicks major goat ass.

The second CD has all the talk the first one hasn't. Mike gives us a small historic essay on the band's progress from the immature teenage mongrels they were in the 90's to the immature 30-something mongrels they are now. Very entertaining. Some parts of the earlier songs have been seamlessly re-arranged to incorporate the articulate keyboard antics of Mr. Wiberg. Huge props to the hipster for having such a great voice too, laying out those backing vocal harmonies with style. These songs sound fresher somehow, and most of these I haven't heard as live versions before. "The Moor" and "Harlequin Forest" are highlights, but I could really say that about every song on the disc.

What strikes me as a bit ironic is that the "weakest link" in terms of musicianship in Opeth is, nowadays, Åkerfeldt. Not that he is bad by any means, but all of his fellow band mates outshine him by far. Axenrot and Mendez are Mr. And Mrs. Stability and bring the chops as well, while Åkesson...Fred...dude...such a great guitarist. It's a shame his jaw-dropping skills don't get fully utilized, other than the solo spot he gets on Hope Leaves...which is a fucking guitorgasm. A classic blend of taste and technique make for a winning recipe. Åkerfeldt himself plays his stuff well and all, and his clean vocals are ace as they always are nowadays. His growls, though, seem kind of semi-weak on the Mike scale (meaning his usual self obliterates mountains, while now he merely causes massive rock slides.)

The production is very good, everything is clearly audible. How many post-gig corrections they have made I have no idea about, but it all sounds authentic enough to me. A small detail keeps bugging me, and it's that Åkerfeldt's guitar is mixed juuuust a little bit higher than Åkesson's,

Opeth - In Live Concert At The Royal Albert Hall (2010)

Wpisany przez bluesever

Środa, 22 Wrzesień 2010 11:39 - Zmieniony Czwartek, 04 Październik 2018 21:14

which makes it all the more irritating as the six-strings are panned 100% left and right. I hope this wasn't done on purpose.

Some people have criticized this release as pointless due to the other live DVD's/albums, "Lamentations" (2003) and "The Roundhouse Tapes" (2007), Opeth have released during the last decade, but in my opinion, they all deserve to exist. Mostly because of the very varied set lists – not a single track is featured on more than one release, except of course the songs from "Blackwater Park" and "Damnation" (which was performed in its entirety on "Lamentations") – but also because I'd rather have three Opeth live albums than just one to choose from. Why fucking whine, motherfuckers? Also, this release is the first live album with the whole new line-up.

Finally, please answer the \$1,000,000 question: what makes you cringe the most on "In Live Concert"? If your answer is "the cover image", congratulations! You haven't won shit. As aesthetically horrible as the white frame is, I'm glad Opeth made this ballsy move and paid tribute to Deep Purple.

For any Opeth fan this is a must-buy, and for every one of you others: you have no taste whatsoever in music, and will probably die alone when your pathetic Opeth-free record shelf decides to crash on you as vengeance for you not being sensible enough to feed it with quality music. Unless, of course, you repent this instant and suck Iron Mike's virtual dick with the vigor of a rabid poodle in heat. Meaning, buy this album. Whoever said you couldn't argue about taste had clearly not heard Opeth. ---CadenZ, metal-archives.com

O tym, że Opeth lubi wydawnictwa DVD, nie trzeba przekonywać nikogo, kto choć trochę interesuje się działalnością zespołu – zarówno wydane w 2008 roku The Roundhouse Tapes, jak i starsze o pięć lat Lamentations potwierdzały klasę zespołu i za każdym razem ukazywały Szwedów w nieco innym świetle. Jakie atrakcje czekają nas zatem przy okazji In Live Concert At The Royal Albert Hall?

Rzecz, która wręcz uderza odbiorcę po otwarciu pudełka, jest dość skromna – żeby nie powiedzieć „ascetyczna” – oprawa graficzna, i to zarówno w wydaniu podstawowym, jak i tym rozszerzonym (fajerwerki znajdziemy dopiero na limitowanym wydaniu z płytami winylowymi, za które niestety trzeba słono zapłacić). Nie sposób jednak oprzeć się wrażeniu, że to celowy zabieg. Zespół zdaje się puszczać do widza oczko – czy to za sprawą świetnej okładki, stanowiącej idealną wręcz kopię zdjęcia z koncertowego wydawnictwa Deep Purple sprzed trzech dekad, czy za sprawą towarzyszącym jej napisom, czy nawet dzięki kolorom płyt – wszystko to sprawia, że po otwarciu pudełka gęba sama nieco ironicznie się uśmiecha. I przy okazji wiadomo, na co Opeth stawia tym razem – tylko i wyłącznie na Muzykę.

A tej jest tu masa i to w doskonałym wykonaniu, o czym można przekonać się już po obejrzeniu pierwszej płyty, stanowiącej swoisty ukłon Szwedów w stronę fanów oraz własnej twórczości. Dostajemy tutaj bowiem zagrany w całości album Blackwater Park – płytę wyjątkową w dyskografii Opeth, dzięki której zespół zyskał całe rzesze nowych fanów i „wypłynął na szerokie wody”. Klasyczne utwory w rodzaju „The Drapery Falls” czy „Bleak” brzmią tutaj niezwykle świeżo i przestrzennie, a nieco przearanżowany „Harvest” na długo zapada w pamięć i brzmi chyba lepiej niż w wersji studyjnej. Największym zaskoczeniem tej części koncertu nie jest jednak mistrzowska gra każdego z muzyków, powalający wręcz wokół Mikaela (jeszcze nigdy nie brzmiał tak potężnie!), czy aura swego rodzaju rytuału, towarzysząca repertuarowi, ale... brak słynnej już tu i ówdzie konferansjerki frontmana:) Kontakt z publicznością wypada zatem w pierwszej części koncertu na minus...

... czego nie można powiedzieć o dalszej części koncertu, zamieszczonej na drugiej płycie. Dopiero tutaj widzimy Szwedów w ich żywiole, towarzyszącą ich występom lekkość i w pełni rozpostarte skrzydła. Jak na jubileuszowe wydawnictwo przystało, dostajemy przekrojowy set, w którym znalazło się miejsce dla reprezentantów każdego studyjnego dzieła Opeth. Można zatem odpłynąć przy dźwiękach odświeżonego „Forest Of October” czy „Advent” („Black Rose Immortal” już się chyba w wersji „live” nie doczekamy ;)), poskakać po pokoju w rytm „April Ethereal” czy „Wreath”, czy wyciszyć się przy „Hope Leaves” i „The Lotus Eater”. Słowem – wszystko, co w Opeth najlepsze znajdziemy właśnie w drugiej części koncertu. Tutaj też wreszcie można zauważyć to, do czego zespół przyzwyczał nas na swoich koncertach – sceniczny luz, specyficzne poczucie humoru i doskonały kontakt z publicznością. Oto Opeth, jakiego znamy i kochamy.

Szwedzi uraczyli nas świetnym wydawnictwem, obok którego żaden fan zespołu nie powinien przejść obojętnym krokiem. I choć pierwsza część koncertu może nie do końca oddaje „sceniczne zwierzę” drzemiące w Opeth, to już druga odrabia straty z nawiązką. A jeśli do tego wszystkiego dodać doskonały dźwięk 5.1, świetną jakość obrazu, ciekawe ujęcia i materiał

Opeth - In Live Concert At The Royal Albert Hall (2010)

Wpisany przez bluesever

Środa, 22 Wrzesień 2010 11:39 - Zmieniony Czwartek, 04 Październik 2018 21:14

bonusowy w postaci dokumentu „z trasy” oraz wywiadu z Mikaelem, szybko okaże się, że In Live Concert At The Royal Albert Hall warto postawić na półce obok poprzednich wydawnictw DVD Opeth. ---Marcin Dorosz, artrock.pl

download (mp3 @160 kbs):

[yandex](#) [mediafire](#) [ulozto](#) [gett](#)

[back](#)